

vi i alle Forhold skal og bør underkaste os. Det maa dog vist enhver forstandig Mand indrømme. Naar man vil købe sig et Par Brillen, gaar man dog ikke ind til en Skrædder, og naar man vil have en Tand trukken ud, søger man en Læge og gaar ikke ind til en Prokurator eller en Skorstensfejer. Har jeg ikke Ret i disse mine Argumentationer?" udslyngede han og tog samtidig et dybt Greb i sin ene Bakkenbart, hvilken han derpaa hastigt snoede om en Finger, mens hans Blik gled tungt henover Tilhørerne. Derefter fortsatte han: „Naar nutildags enhver Arbejder mener, at han forstaar sig paa at drive Købmandshandel, eller naar den første den bedste Haandværker tror om sig selv, at han er i Stand til at være Sjælesørger for sin Næste — er dette da ikke lige saa bagvendt, som om en Grosserer pludselig vilde nedsætte sig som Væver, eller en Præst give sig til at hugge Sten ved Vejene — og ser man vel nogensinde det?" Atter en Kunstpavse og et triumferende Blik, under hvis Vægt de overbeviste Boelsmænd beskæmmet sænkede deres Øjne mod Gulvet. „Og hvad bliver Følgen? Hvad er det f. Eks. for Varer, disse saakaldte Brugsforeninger byder deres Kunder? Lutter Udskudsting naturligvis, ... halvfordærvede Sager, som ingen Grossist vilde vove at byde en udlært Købmand. Vil de Herrer f. Eks. behage at kaste et Øje paa disse Risengryn, af hvilke jeg nylig har faaet et større Parti hjem. Jeg gad nok se den Brugsforening, der er istand til at levere en saadan Vare. Ikkesandt! Betragt kun nøje hvert enkelt Gryn. En enestaaende Kvalitet. Lutter Fedme, lutter Næringsværdi! ... Ønsker maaske nogle af de Herrer et Par Pund til Prøve?"

Købmand Villing havde saaledes i det sidste Par Aar hørt til Provst Tønnesens svorne Tilhængere. Han havde indset, at med denne Mands Magt og Myndighed i Sognet stod og faldt hans egen Eksistens her. Efterretningen om Kapellanens Forlovelse havde derfor ramt ham som et Næveslag for Brystet; han havde bogstavelig maattet snappe efter Luft. Det stod ham øjeblikkelig klart, at Skibberupperne hermed havde faaet Trumf Es paa Haanden. Rigtignok forlød det, at Provsten havde indgivet en Klage over Kapellanen til Bispen og hos denne anmodet om Hr.